

4 söndagen efter påsk

Predikan 2026-05-03

Kyrkoherde emeritus Sten Rydh, Evangelisk-lutherska kyrkan i Sverige.

Dagens ämne: Helgelsens väg.

Epistel: Jak. 1:17–21. Evangelium: Joh. 16:5–15.

I Guds, Faderns + och Sonens och den Helige Andes, namn. Amen.

Bön. Käre himmelske Fader! Vi tackar dig att du genom dopet och tron har skänkt oss din helige Andes gåva som helgar och renar oss i kärleken. Gör så att denna helgelse växer till mer och mer och slutligen blir fullkomnad i himlen. Genom Jesus Kristus, vår Herre och Frälsare. Amen.

Predikotext 3:e årg.: Joh. 15:10–17.

Jesus sade till sina lärjungar: ”Om ni håller mina bud blir ni kvar i min kärlek, liksom jag har hållit min Fars bud och är kvar i hans kärlek. Detta har jag sagt er för att min glädje ska vara i er och för att er glädje ska bli fullkomlig. Detta är mitt bud: att ni ska älska varandra så som jag har älskat er. Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner. Ni är mina vänner, om ni gör vad jag befäller er. Jag kallar er inte längre tjänare, för tjänaren vet inte vad hans herre gör. Jag kallar er vänner, för jag har låtit er veta allt som jag hört av min Far. Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut och bära frukt, och er frukt ska bestå. Då ska Fadern ge er vad ni än ber honom om i mitt namn. Och detta befäller jag er: att ni ska älska varandra.”

Denna söndags ämne är ”helgelsens väg”. Helgelse är ett bibliskt ord som hör samman med ordet helig. När Gud kallade profeten Jesaja fick han i en syn se Herren sitta på sin tron i templet och många änglar kring honom ropade: ”*Helig, helig, helig är Herren Sebaot! Hela jorden är full av hans härlighet*” (Jes. 6:3).

Inför Herrens helighet blev Jesaja mycket bekymrad och förskräckt över sitt eget tillstånd. Han utbrast: ”*Ve mig, jag förgås! För jag är en man med orena läppar och jag bor bland ett folk med orena läppar, och mina ögon har sett Kungen, Herren Sebaot*” (Jes. 6:4). Så gör Herrens helighet att vår egen synd och orenhet uppenbaras. Det sker genom lagens ord som säger: ”*Ni ska vara heliga, för jag, Herren er Gud, är helig*” (3 Mos. 19:2). Och i Hebréerbrevet står det: ”*Sök frid med alla och helgelse, för utan helgelse kommer ingen att se Herren*” (Hebr. 12:14). Lagens ord innebär alltså att vi måste vara heliga och rena för att komma in i himmelen. Ingen kommer att se Herren utan helgelse. Därför blev Jesaja så förskräckt när han såg Herrens helighet. ”*Ve mig, jag förgås!*” utropade han. Så blir det också för oss när vi på allvar möter Guds helighet. Inför denna gudomliga, himmelska helighet och renhet framstår vår synd som fruktansvärd och hemsk. Även om vi är döpta och omvända kristna finns vår gamla människa kvar, och om vi skulle bli dömda så som vi förtjänar måste vi alla gå evigt förlorade.

Men nu skedde ett Guds under med Jesaja. En av änglarna (seraferna) flög fram till Jesaja med ett glödande kol i handen, som han hade tagit från altaret med en tång. Med det glödande kolet rörde ängeln vid Jesajas mun och sade: ”*När detta har rört vid dina läppar är din skuld borttagen och din synd försonad*” (Jes. 6:6). Detta glödande kol från altaret var en bild av Kristi försoning. Genom sin död på korset offrade han sig så att alla våra synder blev försonade och förlättna. Detta är det sanna evangeliet, som öppnar vägen till himlen för var och en som tror på Kristus. När detta evangelium förkunnas är det som ett glödande kol som bränner bort all synd och orenhet från oss. Genom evangeliet kommer istället Guds renhet och helighet in i våra liv. Kristus tar all vår synd på sig och istället får vi klä oss i hans rättfärdighet och helighet. Detta är den sanna helgelsen. Den är inte något vi själva

åstadkommer utan en följd av rättfärdiggörelsen genom tron. Så är varje kristen liksom Jesaja renad och helgad genom försoningen och tron.

Av denna rening följer sedan det kristna livet och den helgelse som ska fortsätta hela livet. Det kallas den dagliga omvändelsen och förnyelsen som sker när vi lever i vårt dop så att den gamla människan dödas varje dag och den nya människan uppstår. Om denna fortsatta helgelse säger Jesus i vår predikotext: *”Om ni håller mina bud blir ni kvar i min kärlek, liksom jag har hållit min Fars bud och är kvar i hans kärlek”* (v. 10).

Den sanna helgelsen består alltså i att vi håller Guds bud och är kvar i Faderns kärlek. I egen kraft kan vi inte göra detta. Men genom dopet och tron får vi den helige Andes gåva i våra liv som gör att vi börjar kämpa mot synden och med glädje gör allt vad Gud befäller. Det är Guds kärlek som är utgjuten i våra hjärtan. Liksom Gud har älskat oss och sänt sin Son till försoning för oss, börjar vi också att älska Gud över allting och vår nästa som oss själva. Men denna kärlek hos oss är ännu inte fullkomlig. Den finns där som en svag låga som måste växa till och bli mer och mer brinnande tills den slutligen helt fullkomnas när vi i döden för alltid skiljs från all synd och sedan får uppstå med förhärligade kroppar. Men vi måste då också förstå att trons styrka växlar. Det är precis som en låga som ibland är på väg att tyna bort och ibland lyser starkt. Men Jesus ska inte ens släcka en rykande veke som är nära att slockna (Jes. 42:3, Matt. 12:20).

För att vi ska förstå vad helgelsen är ger oss Paulus en bild. Han säger i Romarbrevet: *”Jag använder en enkel bild för er mänskliga svaghets skull. Så som ni förr ställde era kroppar i orenhetens och laglöshetens tjänst till laglöshet, så ska ni nu ställa era kroppar i rättfärdighetens tjänst till helgelse”* (Rom. 6:19). Bilden är att vi är tjänare, antingen hos djävulen eller hos Gud. Så länge en människa saknar tron är hon i laglöshetens tjänst. Det är detsamma som att vara i tjänst hos djävulen. Då lyder man inte Guds lag utan lever i ett laglöst tillstånd där orenhet råder. Men, säger Paulus, *”nu ska ni ställa era kroppar i rättfärdighetens tjänst till helgelse”*. Detta innebär konkret att vi lyssnar på Guds ord, läser det och tror på det. Det innebär att vi dagligen bekänner vår synd och flyr till förlåtelsen hos Kristus. Det innebär också att vi lever i kärlek till varandra och förlåter varandra och bär varandras bördor. Det innebär också att vi använder sakramenten, dopet, bikten och nattvarden, flitigt och sedan verkligen lever i denna förlåtelse, där Guds kärlek utgjuts i våra hjärtan om och omigen.

Att vara i tjänst hos Gud är framför allt detta att vi älskar Gud så högt att vi följer allt vad han säger till oss i ordet. Men då uppstår genast en kamp i vårt inre, eftersom vår gamla människa stretar emot och hela tiden lockar oss till synd. Djävulen kan inte tåla att vi älskar Gud och vill följa hans vilja i allt. Och djävulen har en medhjälpare i vår egen gamla människa, i vår syndiga natur och i omvärldens lockelser bort från tron. Därför måste vi av all kraft kämpa mot alla djävulens frestelser. Det måste vi konkret göra genom att på punkt efter punkt ändra och förbättra vårt sätt att leva.

Här måste var och en rannsaka sitt samvete. Den som är slarvig och oordentlig måste ändra sig och bli ordentlig och noga följa vad Gud säger. Den som blir arg och hetsig och otrevlig måste kämpa mot denna synd och bli vänlig, ödmjuk och förlåtande. Den som är högmodig och stolt och alltid vill ha sin egen vilja igenom måste lära sig att lyssna på andra och följa goda råd och vara ödmjuk. Den som har orena och otuktiga tankar och begär måste på allvar bekänna detta och kämpa emot och föra ett rent och heligt liv. Och den som inte så noga bryr sig om den kristna läran och är okunnig måste bättra sig och studera Guds ord mera noga, följa prästens undervisning i predikan och själavård och vara noga med att också i praktiken följa allt vad Guds ord säger, både i läran och i livet.

När vi vet vad som är Guds vilja måste vi sedan också börja göra Guds vilja och inte fortsätta att leva som tidigare i egoism och tjänst hos världen. Vi måste därför i Andens kraft kämpa mot vår egen syndiga natur. Därför säger Paulus: *”När vi nu har dessa löften, mina älskade, så låt oss rena oss från allt som befläcker kött och ande och fullborda vår helgelse i vördnad för Gud”* (2 Kor. 7:1). Han säger också: *”Kristus Jesus har för oss blivit till vishet från Gud, rättfärdighet, helgelse och återlösning, för att det ska bli som det står skrivet: Den som berömmar sig ska berömma sig av Herren”* (1 Kor. 1:30f).

Så ska vi till sist särskilt lägga märke till vad Jesus säger i vår text: *”Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut och bära frukt, och er frukt ska bestå. Då ska Fadern ge er vad ni än ber honom om i mitt namn. Och detta befäller jag er: att ni ska älska varandra”* (v. 16f).

Helgelsen är alltså inte en följd av vårt eget beslut, utan en följd av Guds utkorelse. Jesus är den som har kallat oss och i dopet skänkt oss syndernas förlåtelse och sin egen rättfärdighet. Det är han som därmed också har låtit sin helige Ande komma in i våra liv. När vi därför kämpar trons kamp mot synden är det Gud själv som helgar oss. Så beror helgelsen helt och hållet på Guds nåd. Det är Gud som då skänker frukten i våra liv. Han gör det också särskilt genom att vi använder bönen. Därmed kommer också Guds kärlek mer och mer att fullkomnas i våra liv. Paulus säger: *”Men nu när ni är befriade från synden och slavar (tjänare) hos Gud, får ni helgelse som frukt och till slut evigt liv”* (Rom. 6:22).

Amen.

Bön. Lovad vare Gud och välsignad i evighet, som med sitt ord har tröstat, lärt, förmanat och varnat oss. Hans helige Ande stadfäste ordet i våra hjärtan, att vi inte må vara glömska hörare, utan ordets görare, och så dagligen tillväxa i tro, hopp, kärlek och tålamod intill änden, och bli evigt saliga. Genom Jesus Kristus, vår Herre och Frälsare. Amen.